

НИКОЛА БЪОГЛЕ

enthusiast

ЗАГОВОРЪТ

Смразяващ трилър от автора на бестселъра „Пациент 488“

НИКОЛА БЪОГЛЕ

ЗАГОВОРЪТ

Превод от френски
Силвия Колева

enthusiast
София, 2020

Nicolas Beuglet
Complot

Copyright © XO Editions, 2018
All rights reserved

Никола Бьогле
Заговорът

© Силвия Колева, превод, 2020

© Биляна Славкова, дизайн на корица, 2020

© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2020

ISBN 978-619-164-382-0

6 декември 2018 г., четвъртък

1 За миг не успя да избегне ноктите на един нисък клон и той я шибна през лицето. Сара не обърна внимание на болката. Засили се и скочи върху следващата скала с лека въздишка. Стигна до върха на скалистата могила. На три пъти си пое дълбоко дъх и поднови бързия си ход. Завързаната на тила ѝ коса се заудря още по-силно по гърба ѝ.

Тръгна по полегатата пътека, която лъкатушеше между дърветата, и хвърли поглед през рамо. В същия момент на скалистия склон се появи някакъв мъж и се загледа в нея. По инстинкт Сара потърси пистолета си – НК Р30¹, но напразно. Поднови бягането, като постоянно ускоряваше ход.

Пътеката водеше до най-високата точка на острова и сребристите лъчи на залязващото слънце я заслепиха. Вдигна ръка, за да защити лицето си от бляскавата светлина. Чу неравномерното шумолене на мъртви листа под нечии стъпки. Преследвачът ѝ беше на не повече от няколко крачки зад нея.

Не успя да събере силите си, за да хукне още по-бързо. Пък и островът бе твърде малък, за да се отърве от когото и да било. Оставаше ѝ да го изненада.

Забави ход и се завъртя точно в мига, в който той протегна ръце, за да я хване. Сграбчи ръката му и го събори по гръб на земята. Бе овладяла дишането си и гърдите ѝ се повдигаха ритмично. Преди да му се усмихне, Сара го подразни, като си придаде заплашителен вид. Устните ѝ се присвиха подигравателно.

Кристофър умираше от жегата в спортния си екип, дишаше учестено и шумно. Успя да кимне с глава, за да покаже, че признава поражението си, и направи знак на Сара да легне до него.

¹ Автоматичен пистолет с 18 патрона, произвеждан от германската фирма „Хеклер и Кох“ – бел. прев.

С ръка на хълбока си Сара поклати глава.

– Това не ти е жалката парижка зима. Ако легнем на леденостудената земя, ще си докараме сериозна настинка.

Кристофър ѝ даде да разбере, че въпреки това има нужда от няколко минути, за да възстанови силите си.

Сара се позабавлява за миг, че го е победила, а после пъргаво скочи на една плоска скала. Намираше се на най-високата точка на острова и съзерцаваше откриващата се пред очите ѝ гледка. Остров Гримсоя, където се бяха преместили преди седмица, можеше да се прекоси за по-малко от десет минути. Имаше не повече от четиридесет и пет къщи, разпръснати и скрити от недискретни погледи сред смърчове и гъсти широколистни горички. Покрай побелялото от морската пяна скалисто крайбрежие различава няколко моторни корабчета, привързани на кея от собствениците им. Това бе единственият начин за придвижване от Осло. Въпреки че преходът отнемаше броени минути, Сара се чувстваше далеч от цивилизацията. Сред зеленината на обраслите със свежа трева поляни, където пасяха коне и диви козлети и се разхождаха лисици, ѝ се струваше, че е корабокрушенка, изоставена с нейно съгласие в земите на Новия свят. А само на два километра по въздушна линия животът в центъра на столицата кипеше.

Погледът ѝ се отклони към водната шир около острова. Понякога на повърхността ѝ, в пепеливите води на фиорда Осло, можеше да се види гърбът на плаваща косатка. Но в залеза на този ден в началото на зимата само лъчите на слънцето позлатяваха сивото море.

Кехлибарените му отблясъци я накараха да затвори очи и Сара пое дълбоко въздух. Никога не бе вярвала, че отново ще намери ведрина и спокойствие в живота си. След два месеца щеше да отпразнува четиридесетия си рожден ден и дълбоко в себе си съзнаваше, че би могла да живее на това място до края на дните си с единствения мъж, който не само ѝ бе върнал надеждата, че двама души могат да живеят заедно, но и вярата ѝ в живота.

Надигна се вятър, който накъдри вълничките на Северно

море, а оголените корони на дърветата заскърцаха. Шумът в здрача ѝ попречи да чуе звучното позвъняване на мобилния телефон от джоба ѝ.

– Готов ли си? – весело извика тя и скочи от скалата. – Хайде, ставай! Имаме да разопаковаме още стотина кашона.

Кристофър не помръдна. Все още бе задъхан. Тя му подаде ръка и въпреки дребните си габарити му помогна да се изправи на крака.

Застанаха един срещу друг. Той я гледаше, сякаш я вижда за първи път. Тичането бе зачервило лицето ѝ, което бе изгубило обичайния си тен на слонова кост и бе покрито с лек пласт пот. А луничките около леденосините ѝ очи блестяха като оранжеви пайети. Погледът ѝ, който обикновено стряскаше всички, за Кристофър грееше с нежността и дълбочината на дадено обещание.

Всъщност точно този парадокс го бе привлякъл: обезоръжаващата ѝ способност да заменя студенината, изисквана от професията ѝ, с безкрайна нежност в интимния им живот.

Полуотворените ѝ устни приковаха вниманието му. Той нежно постави ръка върху тила ѝ и я целуна, тя погали бузата му и с удоволствие усети наболата му брада. Внезапно Кристофър се отдръпна и дъхът му се отрони на пресекулки.

– Добре ли си? – обезпокои се Сара.

– Да, да... само че толкова съм капнал, че не ми стига въздух дори да те целуна...

Сара избухна в смях. Кристофър смутено се изправи, на свой ред се разсмя, а после седна на земята.

– Все ми е едно... Задникът ми ще се превърне в Мистър Фрийз², но наистина не мога повече...

Сара се примири и седна до него. Не си спомняше да се е смяла така и да е постигала подобно разбирателство с мъжа, с когото бе споделяла живота си повече от десет години, А с него все пак имаха планове да бъдат истинско семейство. Бяха купили един стар апартамент и опитаха какво ли не, за

² Герой от комикси и анимационни филми – злодей, който може да живее само при температура под нула градуса – бел. прев.

да имат дете. Като се замислеше, си даваше сметка, че редом с него винаги се бе контролирала и прикриваше истинската си същност. Сякаш се опитваше да се впише в образа, който той си бе изградил за нея, или поне да се придържа към представата на другите. С Кристофър се наслаждаваше на несъмнено просто чувство, което придаваше на живота ѝ смисъл: да се чувства свободна и да я обичат такава, каквата е.

Изглежда го развеселена.

– Внимавай, защото, ако припаднеш от студ, няма да ти направя дишане уста в уста.

– Хората, които бачкат с теб, знаят ли, че умееш да се шегуваш? Интересно ми е да видя как биха реагирали.

Сара смутено се усмихна и наведе глава.

– Всяко нещо с времето си...

– Да. Знам, права си. С теб съм толкова щастлив, че понякога ми се иска всички да разберат каква невероятна жена си. Дори хората извън службата ти.

Сара развърза опашката си и върху раменете ѝ се разтла червеникава златиста завеса. Облегна глава върху рамото на Кристофър.

– Единственото, което има значение за мен, сте ти и Симон, семейството ми, а също и жертвите, чиито убийци съм длъжна да откроя. Какво мислят другите – няма никакво значение.

Кристофър кимна и се вгледа в следите от обгорена кожа покрай дясното ѝ око и в първите бръчици по челото ѝ, показващи колко сериозно се бе отнасяла тя към всяко разследване.

– Като стана дума за жертви, не знам дали сънувах, или ти наистина потърси пистолета си, за да стреляш по мен преди малко?

Сара пропъди вълната от изпълнени с безпокойство мисли, които внезапно закипяха в ума ѝ, и отвърна:

– Не, не си сънувал. Ако имах оръжие, щях да стрелям по теб. Тук и тук – тя посочи сърцето и устните му, а после сложи ръка на тила му: – А също и тук...

Кристофър усещаше тръпка на удоволствие всеки път, когато Сара го докоснеше.

– Добре, мисля, че вече си поех дъх.

Сара недоверчиво повдигна рамене и го изгледа подозрително.

– Ами давай! Покажи, че е така, и ще ти кажа дали си жив.

Кристофър доближи устни до устните на Сара, но внезапно се обърна.

– Какво има пак? – прошепна тя.

– Наблюдават ни.

Сара се вкамени. Много повече, отколкото Кристофър би желал.

– Почакай, не се тревожи. Точно зад нас. Обърни се лекичко.

На десетина метра от тях, насред пътеката, стоеше еленче. Муцунката му сякаш ги сочеше, а ушите му бяха щръкнали като радари. Наблюдаваше ги проникателно и неспокойно.

– Мисля, че ревнува – прошепна Кристофър. – Как е „еленче“ на шведски?

– *Rådyr*...

– Хубаво. Съжалявам, скъпи ми *rådyr*, но Сара не обича прекомерно окосмените мъже. Върни се епилиран, само че не ти гарантирам успех. А с нея трудно ще се възстановиш от разочарованието...

Еленчето ги погледа известно време, демонстративно гризна снопче трева, после тръгна по пътя си и скоро се изгуби зад дърветата.

– Сигурен ли си, че ако знаеш думата за елен, ще си намериш работа в някой норвежки вестник? – попита го престорено сериозно Сара.

– Е, добре, вече мога да го обявя официално... Намерих си работа!

– Какво? Наеха ли те? Защо не ми каза?!

– Получих съобщение по телефона малко преди да побегнеш като гепард.

– Ама това е страхотно! Къде ще бачкаш?

– В седмичника „Моргенбладет“.

– Чудесно. Господинът отива при интелектуалците... при

хората, които имат достатъчно време да размишляват. Толкова съм доволна!

Сара прегърна Кристофър и го притисна към себе си. Беше щастлива, че той се интегрираше в страната ѝ.

– Но какво ще правиш? Та ти не говориш норвежки!

– Казах им, че общественият модел в Норвегия е доста различен от нашия и им предложих да направим сравнение между Франция и Норвегия – училищата, храната, политиката, отношенията между мъжете и жените...

– Ще бъдеш страхотен! Думата *rådyr* наистина ще ти е полезна, за да напишеш материал, в който сравняваш френския ловец с норвежкия.

Сара хвърли закачлив поглед към Кристофър, който се усмихна, но после отново доби сериозен вид.

– Знаеш ли, че научих и други думи...

– Какво?!

– Ще се опитам да ти кажа „обичам те“ на норвежки. Само дето звучи толкова странно, че ме е страх да не те обидя.

– Ами давай! Обиди ме!

С палеца си Кристофър изтри малката струйка кръв, която зацапваше бузата на Сара – там, където я бе шибнал клонът. А после с несигурен глас, който при това трепереше повече, отколкото би желал, каза:

– *Aig elkardèg*³...

Сара прехапа устни, за да не се засмее, но се почувства щастлива. Притисна го към себе си. Допря буза до гърдите му и вълнението ѝ се усили, когато долови неравното биене на сърцето му, въпреки че Кристофър отдавна бе отпочинал от бягането. После се поддаде на неочакван импулс – примитивен и откровен. Вдигна очи към него и прошепна:

– *Jeg vil ha et barn med deg*⁴.

– Какво?!

– Хайде, прибраме се. Не знам кой е Мистър Фрийз, но не искам да заприличам на него.

3 Искам да се грижа за теб – бел. прев.

4 Искам дете от теб – бел. прев.

– Сара, какво ми каза преди малко?

– Ще провериш в гугъл.

Сара тъкмо се канеше да тръгне, когато замръзна на място и вдигна ръка, за да наложи мълчание.

– Какво има? – прошепна Кристофър. – Нова шега ли измисли?

Тя не отговори. Кристофър знаеше, че не трябва да настоява. Сара вдигна очи към застиналото сиво небе на падащата нощ. Отново се бе надигнал бриз. Сякаш невидима ръка повдигаше мъртвите листа и те зловещо потръпваха.

– Слушай – промълви Сара.

Кристофър чуваше само шума на прибоя, примесен с прашенето на разлюлените от вятъра клони на дърветата. Сара посочи към хоризонта. Изминаха няколко секунди и той също долови звука.

Бръмченето на мотор отначало бе слабо, а после – отчетливо. От изток, на нивото на дърветата, се появи внушителен силует. Очевидно идваше откъм Осло. Приближаваше се към острова. Падащата нощ пречеше да се различат цветовете и формата му. Вниманието им приковаха червените сигнални светлини.

– Защо спиращ? Това е просто хеликоптер – каза Кристофър.

– На хеликоптерите не им е разрешено да прелитат толкова близо до острова.

Всъщност безпокоеше я друго. Струваше ѝ се, че разпознава модела на хеликоптера. Но присъствието му нямаше никакъв смисъл на това място.

Кристофър си даде сметка, че Сара няма да мръдне от мястото си, преди да се успокои. Бе се научил да уважава инстинкта и предпазливостта на жената, без която нито той, нито осиновеният му син щяха да са живи. Затова, макар и с опънати нерви, изчака хеликоптерът да прелети над тях и да отmine. Черният силует на машината вече се очертаваше, а шумът от витлото вибрираше в гърдите и на двамата. А после вече не съществуваше нищо друго освен летящата маса с мощта на картечница.

Сара усети бързото биене на сърцето си. Нещо не бе наред. Хеликоптерът бе намалил скоростта си и висеше над острова. Клоните на дърветата полегнаха под вихрушката, която се стоварваше отгоре им, а редките листа по тях падаха с панически конвулсии.

– Какво става, Сара? – извика Кристофър, за да надвие оглушителния шум на машината.

С веещи се пред очите ѝ коси Сара не изпускаше от погледа си хеликоптера, който започна да се спуска.

– Той е над къщата ни! – подхвърли Кристофър. – Кои са тези хора? Какво искат от нас?! Симон е съвсем сам у дома!

Кристофър сграбчи Сара за ръката и я задържа към къщата. Само че тя не успя да направи и крачка. Не можеше да различи опознавателните знаци на хеликоптера, за да го идентифицира. Но за сметка на това разпозна свистенето на витлата му. Бе по-слабо и по-остро от шума, издаван от останалите му събратя.

Този хеликоптер нямаше нищо общо с туризма. Беше NH-90. Хеликоптерът на Специалните сили за борба с тероризма в Норвегия.

Никола Бьогле
ЗАГОВОРЪТ

Превод *Силвия Колева*
Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*
Редактор *Лиляна Карагьозова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Предпечат *Биляна Славкова*

Френска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 23
ISBN 978-619-164-382-0

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Изолиран архипелаг в северната част на Норвегия. Там, на ръба на скала, е открито голото тяло на очевидно измъчвана до смърт жена. Раните, които разкъсват плътта ѝ, са във формата на мистериозни символи.

Когато инспектор Сара Геринген пристига на местопрестъплението, придружена от специалните части, е шокирана от разкритието, че жертвата е министър-председателят на страната.

Кого е разгневила главата на правителството? Какво е пазила тя на острова, в бетонно светилище, скрито в подножието на фара? Сара бързо разбира, че това престъпление ще е само началото на поредица от убийства. Колкото и да е странно, изглежда, някой винаги е с една крачка пред нея в собственото ѝ разследване. Сякаш тази сянка може да прочете мислите ѝ...

От Норвегия, през стария град Библос, чак до сърцето на Ватикана намирисва на безмилостен заговор, който съпровожда всяка стъпка на Сара. И в тази битка на живот и смърт тя ще трябва да се изправи пред най-жестоките си страхове и да достигне до най-дълбоките истини...

Спираща дъха история, добре конструирана и разказана умело. Това е рецепта за отличен трилъър.

Стефан Прала, La Voix du Nord

www.enthusiast.bg

9 786191 643820

Цена: 20,00 лв.